

Porta de Embarque

de Filip Cadic

—3ª categoría—

O escritor conta baldosas na zona de espera. Terminal Z, martes, cento setenta e dous entre a porta 14 e a máquina de café. Ese dato aquíetao. Tamén o aquíeta o peso exacto de cada libro publicado: o primeiro, trescentos gramos; o último, catrocentos cincuenta e catro. Unha libra de ficción. Oitenta e dous mortos inventados e un editor que chama tres veces por semana e que nunca atopa resposta. O café leva frío corenta minutos. El segue a suxeitalo coa man dereita, o índice na asa. A pantalla de saídas capelexa: Berlín, dúas horas de atraso. Derredor as outras persoas teñen esa calidade particular dos aeroportos: corpos en tránsito, que pertencen a ningún sitio. O escritor abre o portátil. Péchao. O cursor parado na última liña do capítulo dezaseis. O asasino e a vítima levan tres semanas a agardar nun soto. El xa sabe o que vai pasar aí abaixo. Escríbilo parécelle irrevocable. O asasino que creou ten unha lóxica que el comprende demasiado ben, case con intimidade. Hai moitos anos, notouno o psicanalista e el deixou de ir. O escritor ten os zapatos desatados. Leva así dende os vinte e tres anos, dende a noite en que acabou a primeira novela e saíu a correr pola cidade e os cordóns ían polo chan e iso era o que entendía por liberdade. Agora ten corenta e sete. O seu editor di que vai morrer cunha gabardina chea de notas e os zapatos desatados. Di que diso van as necrolóxicas. El cala e bebe o café frío. A bolsa de viaxe, aos seus pés, ten tres cadeados, un portátil de reposto e dous xerseis. Quen lle pregunta polos cadeados recibe a mesma resposta: arquitectura.

—Tardei catro anos en chegar aquí —A voz vénlle do asento da dereita.

A culler esváralle dos dedos e bate no chan cun queixume de plástico lixeiro. O

home do asento do lado ten a cazadora de coiro gastada e uns ollos pequenos con pouco branco. A comisura dereita erguida, a esquerda inmóbil, ese xesto permanente que fai que pareza que está a punto de atacar. Non é alto nin baixo. Non é novo nin vello. É exactamente como o escritor o imaxinou hai catro anos, sentado nunha mesa de café en Lisboa cunha libreta de papel liso. Creouno el.

—Non... non é posible —di.

—Ah, pero foi posible escribir que me traizoaron? Que me abandonaron para morrer nun soto inmundo? E foi posible deixarme sen final?

O escritor mira darredor. Ninguén máis parece velo. As auxiliares de terra anuncian as saídas. Un neno chora tres filas máis atrás. Dúas mulleres con maletas de cores rin de algo no teléfono.

—Mira que cheguei a admirarte —di o home. Inclínase. Ten o alento frío—. Pero hoxe, amigo, hoxe vas darme un final.

O escritor abre e pecha a boca.

—Non existes —di.

—Ti tampouco.

O home saca do peto interior da cazadora un libro. O libro. A novela. A portada ten o nome do escritor en letras grandes. Abre o libro pola última páxina. En branco.

—Ves? Non me deches final. Deixáchesme aquí, no medio, e iso doe, amigo

O escritor colle o libro. O peso é real. O papel é real. Pasa as páxinas con dedos que se traban, recoñece cada capítulo, cada parágrafo, cada crime. Pero cando chega ás últimas trinta páxinas algo cambia. A letra é a mesma, o estilo é o mesmo, mais as escenas... as escenas non as recoñece. Hai un home sentado nun aeroporto cun café frío. Hai un home con cazadora de coiro que aparece do asento do lado. Hai este diálogo. Este diálogo exacto, transcrito palabra por palabra, incluída a culler no chan. O escritor para de ler e volve ao principio das páxinas. É isto. É exactamente isto, en

tempo presente.

—Quen escribiu esta parte? —pregunta.

O home da cazadora pestanexa. A comisura dereita baixa un pouco. Algo se move na súa cara que non se moveu nos catro anos que pasou a construíla.

—Ti —di—. Ti escribiches isto.

—Non.

O escritor vai á portada. O título é o seu título. Pero, no lugar onde debería estar o seu nome, hai outro: un nome de muller e un apelido composto.

—Quen é esta autora? —pregunta.

O home da cazadora mira ao chan. A comisura baixa do todo por primeira vez.

—Non o sei —di en voz baixa—. Nunca o souben.

—Non entendo.

—Eu tampouco o entendín durante moito tempo. —Pausa—. Ti escribesme a min. Pero alguén te escribe a ti. Sempre foi así. Sempre foi así para todos.

O escritor busca o nome no teléfono. Non aparece nada. Busca o título. Nada. Pecha e abre o libro: a portada xa ten o seu nome de volta, o de sempre. O nome da muller desapareceu. O home da cazadora está de pé.

—Escribe o final —di—. Antes de que sexa tarde.

—Tarde para quen?

O home xa non responde. Mira cara ao corredor central con algo novo na cara, algo que o escritor nunca lle deu porque nunca o puxo na páxina: medo. Medo real, do tipo que non se pode narrar sen telo.

—Ela está aquí —di moi baixo.

—Quen?

O home da cazadora desaparece. Non se vai. Non camiña cara a ningunha porta nin se perde entre a xente. Desaparece, como se alguén borrara as últimas dúas liñas

dun parágrafo. No chan queda a maleta, aberta. Dentro hai unha páxina. E sobre ela, dúas liñas escritas a man cunha letra que non é a súa:

O escritor mira a páxina. Le as dúas liñas. Sobe os ollos e ve, do outro lado da terminal, unha muller cun caderno.

El sobe os ollos e, do outro lado da terminal, sentada nunha fila de asentos azuis, unha muller cun caderno aberto no xeonllo. Escribe sen parar, a cabeza baixa, os dedos rápidos no papel. Ten uns cincuenta anos e o cabelo recollido cun lapis. O mesmo lapis que usa para anotar. O escritor ponse de pé. Os pés lévano cara a ela sen que el decida nada. Cando está a tres metros, a muller para de escribir. Non levanta a cabeza.

—Senta —di—. Xa queda pouco.

—Quen es?

A muller pecha o caderno. Mira o escritor. Ten os ollos cansos, do tipo de cansazo que non arranxa unha noite de sono e que só dan os proxectos longos, que duran anos.

—Son a que te escribe —di—. Igual que ti o escribes a el.

O escritor quere dicir algo. Non pode.

—Entón eu son...

O altofalante rexouba.

—Pasaxeiros do voo con destino final, última chamada.

O escritor mira o caderno. A muller escribe. El le o que escribe en tempo real, letra a letra, e é isto, é exactamente isto, estas palabras, esta escena, este home de pé ante unha muller cun caderno nun aeroporto de ningún sitio.

—Para —di, pero a muller non para—. Para, por favor.

A muller escribe: *O escritor di "para, por favor" e a muller non para.* Logo escribe algo máis, algo que el non pode ler porque ela tapa a derradeira páxina coa

man. Dez segundos. Pecha o caderno. Gárdao na mochila.

—Xa está —di—. Xa tes final.

Logo ponse de pé e camiña cara á porta de embarque sen volveirse. O escritor queda no medio da terminal. A xente pasa ao seu redor. Alguén lle dá un golpe coa maleta no xeonllo e non pide perdón. O megáfono anuncia voos normais a cidades normais. El fita as súas mans. Non sabe se se move porque quere ou porque alguén o escribe así. E o peor non é iso. O peor é que a muller do caderno é real, ten ollos cansos e un lapis no cabelo, e nalgún aeroporto noutro país hai alguén que a escribe a ela sen que ela o saiba, a remexer un café, frío, coa mente posta noutro lado.

El non sabe se hai un fondo para iso. El non sabe se hai un final para iso. El non sabe a diferenza.